RAGNAR JÓNASSON

"Çağdaş suç edebiyatında bir dönüm noktası."
The Times

Polisiye Gerilim

DK

KARANLIK

KARANLIK

Orijinal adı: Dimma
© 2015, Ragnar Jónasson
Yazan: Ragnar Jónasson
İngilizce çeviri: © Victoria Cribb, 2018
İngilizceden çeviren: Solina Silahlı
Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın yayın hakları Copenhagen Literary Agency ApS ve Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Mayıs 2024 / ISBN 978-625-6666-41-2
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı
Sayfa uygulama: Taylan Polat
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 446 05 99
Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Karanlık

Ragnar Jónasson

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Solina Silahlı

Doğan Kitap

Birinci Gün

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

1

"Beni nasıl buldun?" diye sordu kadın. Sesi titriyordu ve yüzünde korku dolu bir ifade vardı.

Dedektif Hulda Hermannsdóttir yıllara dayanan tecrübesiyle sorgulama anında, saklayacak bir şeyi olmayanların bile gerildiğini görmeye alışmıştı ama bu kadında dikkatini çeken başka bir şey vardı. Merkezdeki resmi sorgulamalarda olsun, bunun gibi gayriresmi görüşmelerde olsun polis tarafından sorgulanmanın her zaman göz korkuttuğunun farkındaydı. Kadının çalıştığı Reykjavík bakımevinde, personel kantininin yanındaki ufacık kahve salonunda karşı karşıya oturmuşlardı. Kırk yaşlarında kısa saçlı, yorgun görünümlü bir kadındı ve Hulda'nın beklenmedik ziyareti onu telaşlandırmışa benziyordu. Bunun çok geçerli bir açıklaması da olabilirdi elbette ama Hulda kadının bir şey sakladığından neredeyse emindi. Yıllar boyunca o kadar çok şüpheliyle konuşmuştu ki birinin onu kandırmaya çalıştığını hemen anlayabiliyordu. Buna sezgi diyenler olabilirdi ama Hulda bu kelimeden nefret ediyor, tembel polisliğin işareti olarak görüyordu.

"Seni nasıl mı buldum?.." diye sakince tekrarladı. "Bulunmak istemiyor muydun?" Bu cümleyle kadının sözlerini çarpıttığının farkındaydı ama konuşmayı iyi veya kötü sürdürmesi gerekiyordu.

"Ne? Evet..."

Belli belirsiz bir kahve kokusu –buna aroma denemezdi– ortama sinmişti; sıkışık oda karanlık, mobilyalar eski ve tek tipti.

Kadın masanın üzerinde duran elini tekrar yanağına götürdüğünde geride nemli bir iz bıraktı. Normalde Hulda suçluyu buldu-

LOCAL KİTAP ÖRNEKTİR

ğuna dair bu bariz işaretten memnun olurdu ama bu defa o tatmin duygusunu hissedemedi.

Bir süre sonra "Geçen hafta yaşanan bir olay hakkında birkaç soru sormak istiyorum" diye devam etti. Her zamanki gibi biraz hızlı konuşuyordu ama iş hayatında, şu anki gibi zor görevleri yerine getirirken bile takındığı olumlu tavrın parçası olarak sesi sıcak ve neşeliydi. Evde yalnız olduğu, tüm enerji rezervlerinin tükenip yorgunluğuna ve depresyona yenik düştüğü akşam saatlerinde ise bunun tam tersi bir kişiliğe bürünebiliyordu.

Kadın başıyla onayladı; belli ki onu neyin beklediğini biliyordu.

"Cuma sabahı neredeydin?"

Cevap hemen geldi. "Hatırladığım kadarıyla işyerindeydim."

Kadının mücadele etmeden özgürlüğünden vazgeçmeyeceğini görmek Hulda'yı neredeyse rahatlatmıştı. "Emin misin?" diye sordu. Kadının tepkisini dikkatle izlerken her zamanki sorgulama duruşuna geçerek arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. Bunu savunmaya geçtiğinin ya da empati yoksunu olduğunun işareti olarak algılayanlar olabilirdi. Savunmaya geçmek mi? Belki. Odaklanması gereken anlarda elleri araya girip dikkatini dağıtmasın diye aldığı bir önlemdi bu. Empati yoksunluğuna gelince, duygularını gereğinden fazla karıştırmaya gerek duymuyordu; işi onu yeterince etkiliyordu zaten. Araştırmalarını dürüstçe ve takıntı boyutunda bir adanmışlıkla sürdürüyordu.

YOLCU KİTAP ÖRNEKTİR

"Emin misin?" diye tekrarladı. "Bunu hemen kontrol edebiliriz. Yalan söylediğin ortaya çıksın istemezsin sanırım."

Kadın hiçbir şey söylemedi ama rahatsız olduğu belliydi.

"Bir adama araba çarptı" dedi Hulda sakince.

"Öyle mi?"

"Evet, gazetelerde ya da televizyonda görmüşsündür."

"Ne? Ah, olabilir." Kısa bir sessizliğin ardından kadın "Durumu nasıl?" diye ekledi.

"Yaşayacak, öğrenmeye çalıştığın buysa."

"Hayır, pek sayılmaz... Ben..."

"Ama asla eski haline dönemeyecek. Hâlâ komada. Yani olaydan haberdarsın, öyle mi?"

"Ben... Bu konuda bir şeyler okumuştum sanırım..."

"Gazetelerde bu detaya yer verilmedi ama adam suçu kanıtlanmış bir pedofil."

Kadın tepki vermeyince Hulda devam etti. "Ama sen ona çarptığında bunu biliyordun sanırım."

Hâlâ tepki yoktu.

"Yıllar önce hapis cezası almış ve cezasını da çekmiş."

Kadın araya girdi. "Benim bu olayla ilgim olduğunu nereden çıkardın?"

"Dediğim gibi cezasını çekmiş. Ancak araştırınca adamın vazgeçmediğini fark ettik. Dolayısıyla vur-kaç olayının kaza olmadığını düşünmekte haklı olduğumuzu gördük ve olası bir gerekçe bulmak için dairesini aradık. Sonunda bu fotoğrafları bulduk."

"Fotoğraf mı?" Kadın şimdi fena halde sarsılmış görünüyordu. "Ne fotoğrafı?" Nefesini tuttu.

"Çocuklar."

Kadının daha fazlasını sormak istediği ama kendini tuttuğu belliydi.

"Oğlununki de dahil" diye ekledi Hulda, sorulmamış soruya cevap olarak.

Kadının yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı. Hıçkırmaktan nefesi kesilirken "Oğlumun... fotoğrafları" dedi kekeleyerek.

"Neden onu ihbar etmedin?" diye sordu Hulda, onu itham ediyormuş gibi görünmemeye çalışarak.

"Ne? Bilmiyorum. Tabii ki ihbar etmeliydim. Ama onu, yani oğlumu düşündüm. Bunu ona yapamazdım. İnsanlara... anlatmak... mahkemede tanıklık etmek zorunda kalacaktı. Belki de hataydı..."

"Adamı ezmek mi? Evet, öyleydi."

Kadın kısa bir tereddütten sonra devam etti. "Şey... evet... ama..."

Hulda kadının itirafına süre tanıyacak kadar bekledi. Ama normalde bir olayı çözdüğünde hissettiği zafer duygusunu bu defa yaşamamıştı. Genellikle işini kusursuz yapmaya odaklanır, yıllar boyunca çözdüğü zor vakaların sayısıyla gururlanırdı. Ancak şu

DOĞAN KİTAP ÖRNEKTİR

an, işlediği suça rağmen karşısında oturan kadının bu davadaki asıl suçlu olduğuna ikna olamıyordu. Hatta kurban oydu.

Artık kontrolsüzce ağlamaya başlayan kadın hıçkırıklarının arasında "Ben... Ben izledim..." dedi ve devam edemeyecek kadar tıkanınca sustu.

"Onu izledin mi? Aynı bölgede yaşıyorsunuz, değil mi?"

"Evet" dedi kadın fısıldayarak. Şimdi sesini kontrol altına almıştı ve öfke ona güç vermişti. "Gözüm o piçin üzerindeydi. Aynı şeyleri yapmaya devam edebileceği fikrine dayanamadım. Geceleri başka bir kurban seçtiğine dair kâbuslar görüyordum. Ve...ve... benim yüzümdendi çünkü onu ihbar etmemiştim. Anlıyor musun?"

Hulda başını salladı. Anlıyordu, evet.

"Sonra onu okulun civarında gördüm. Oğlumu okula bırakmıştım. Arabayı park edip onu izledim; yine öyle pişkin pişkin sırıtarak birkaç oğlanla sohbet ediyordu. Bir süre oyun alanında dolaştığını görünce çok sinirlendim. Vazgeçmemişti; onun gibi erkekler asla vazgeçmez." Kadın yanaklarını sildi ama gözyaşları akmaya devam ediyordu.

"Doğru."

"Sonra, bir anda bir fırsat buldum. Okuldan çıktığında onu takip ettim. Yolun karşısına geçti. Etrafta başka kimse, beni görecek kimse yoktu, ben de gaza bastım. Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum; düzgün düşünemiyordum." Kadın tekrar yüksek sesli hıçkırıklara boğuldu ve yüzünü ellerinin arasına gömüp titreyerek devam etti. "Amacım onu öldürmek değildi, en azından öyle olduğunu sanmıyorum. Sadece korkmuş ve kızmıştım. Şimdi bana ne olacak? Ben... Ben hapse giremem. Sadece ikimiz varız, oğlum ve ben. Babası işe yaramazın teki. Onu yanına almaz."

Hulda tek kelime etmeden ayağa kalktı ve elini kadının omzuna koydu.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEK İP

2

Genç anne camın yanında durmuş, bekliyordu. Her zamanki gibi ziyarete uygun giyinmişti. En iyi kabanı biraz eski püskü görünüyordu ama maddi sıkıntıda olduğu için idare etmek zorundaydı. Onu hep böyle bekletirlerdi, yanlışını hatırlatıp hatasını düşünmesi için ona bir şans vermek, cezalandırmak istiyorlardı sanki. İşin kötüsü dışarıda yağmur yağıyordu ve kabanı ıslanmıştı.

Sonsuzluğa benzer bir sessizlik içinde birkaç dakika geçti ve sonunda hemşire kucağında küçük bir kızla odaya girdi. Annenin kalbi, kızını camdan her gördüğünde olduğu gibi neredeyse duracaktı. Bir depresyon ve umutsuzluk dalgasına kapıldığını hissetti ama bunu gizlemek için elinden geleni yaptı. Çocuk henüz altı aylıktı –tam da bugün– ve ziyarete dair hiçbir şey hatırlamayacaktı ama annesi içten içe ona güzel anılar bırakmanın, ziyaretlerin mutlu geçmesinin önemli olduğunu hissediyordu.

Ancak çocuk hiç mutlu görünmüyordu, daha da kötüsü, camın diğer tarafındaki kadına neredeyse hiç tepki vermiyordu. Bir yabancıya bakıyordu sanki; daha önce hiç görmediği ıslak kabanlı tuhaf bir kadına. Oysa doğumhanede annesinin kollarında yattığı günlerin üzerinden çok da uzun zaman geçmemişti.

Kadının haftada iki ziyaret hakkı vardı. Ama yeterli değildi bu. Aralarındaki mesafe giderek açılıyordu sanki: haftada sadece iki ziyaret ve aralarındaki cam.

Anne kızına bir şeyler söylemeye, camın arkasından konuşmaya çalıştı. Sesin diğer tarafa geçeceğini biliyordu ama kelimeler ne işe yarayacaktı? Küçük kız onu anlayamayacak kadar küçüktü; onun ihtiyacı sözler değil, annesinin onu sarmalayan kollarıydı.

DOĞAN KİTAP ÖRNEKTİR

Kadın gözyaşlarının akmasını engellemeye çalışarak kızına gülümsedi ve kısık sesle onu ne kadar çok sevdiğini söyledi. "Yemeğini ye" dedi. "Hemşireleri üzme." Asıl istediği ise camı kırmak, bebeğini hemşirenin kollarından alıp ona sıkıca sarılmak ve bir daha asla bırakmamaktı.

Farkında olmadan cama iyice yaklaşıp tıklattı ve küçük kızın ağzı annesinin kalbini eriten küçük bir gülümsemeyle seğirdi. Kadının ilk gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Cama biraz daha hızlı vurdu ama bu defa çocuk irkilip ağlamaya başladı.

Anne artık istemsizce cama daha hızlı vurmaya, bağırmaya başladı. "Onu bana ver, kızımı istiyorum!"

Hemşire ayağa kalkıp bebekle birlikte hemen odadan çıktı ama anne buna rağmen vurmaktan ve bağırmaktan kendini alamadı.

Birden omzunda sert bir el hissetti. Cama vurmayı bıraktı ve arkasında duran yaşlı kadına baktı. Daha önce tanışmışlardı.

Kadın nazikçe "Bunun işe yaramayacağını biliyorsun" dedi. "Sürekli böyle olay çıkartacaksan ziyarete gelmene izin veremeyiz. Küçük kızını korkutuyorsun."

Bu sözler annenin kafasında yankılandı. Hepsini daha önce de duymuştu: Annesiyle yakın bağ kurmaması çocuğun yararınaydı; aksi bir durum ziyaretler arasındaki bekleyişi daha da zorlaştıracaktı. Bu düzenlemenin kızının iyiliği için olduğunu anlamalıydı.

Bu sözler ona hiç mantıklı gelmese de ziyaretlerin tümüyle yasaklanmasından korktuğu için anlamış gibi yaptı.

Dışarıdaki yağmurlu havaya çıktığında, yeniden kavuştuklarında kızına bu ziyaretten, camdan ve zorunlu ayrılıktan asla bahsetmeyeceğine karar verdi. Küçük kızın bunları hatırlamayacağını ümit ediyordu.

UÇAN KİTAP ÖRNEKTİR

3

Hulda kadını sorgulamayı bitirdiğinde saat altıya geliyordu, dolayısıyla hemen eve gitti. Bir sonraki adımı atmadan önce biraz düşünmeye ihtiyacı vardı.

Yaz geliyordu ve günler uzuyordu ama güneşten eser yoktu, yağmur, sürekli yağmur vardı sadece.

Anılarında yazlar daha sıcak ve aydınlık, güneşe boğulmuş olurdu oysa. O kadar çok anısı vardı ki, gerçekten de çok fazla. Altmış beşine girmek üzere olduğuna hâlâ inanamıyordu. Altmışlı yaşlarının yarısı geçmiş, yetmişli yaşları ufukta beliren biri gibi hissetmiyordu hiç.

UÇAN KİTAP ÖRNEKTİR

Yaşını kabullenmek başkaydı, emekliliği kabullenmek başka. Ama bundan kaçış da yoktu; çok yakında emekli maaşını almaya başlayacaktı. Onun yaşındaki birinin nasıl hissetmesi gerektiğini de bilmiyordu aslında. Annesi altmışlarında çoktan yaşlı bir kadın olmuştu ve şimdi sıra Hulda'ya gelmiş olsa da o kırk dört yaşla altmış dört yaş arasında ciddi bir fark hissedemiyordu. Belki eskisi kadar dinç değildi ama fark edilecek düzeyde değil. Hafif işitme kaybı olsa da gözleri hâlâ iyi görüyordu.

Doğaya olan sevgisi sayesinde formunu da koruyordu. Yaşlı bir kadın olmadığını kanıtlayan bir sertifikası bile vardı. Son muayenesinde genç doktor –doktor olmak için fazla gençti tabii– "Sağlığının mükemmel" olduğunu söylemişti. Aslında "*Yaşına göre* sağlığın mükemmel" demişti.

Vücut hatları düzgündü ve kısa saçları, aralardaki birkaç beyaz tel dışında hâlâ doğal koyu rengindeydi. Zamanın yıkıcı etkisini ancak aynaya baktığında fark ediyordu. Bazen gözlerine inanamı-

yor, oraya yansıyan kişi bir yabancıymış, yüzü tanıdık olsa da tanımak istemediği biriymiş gibi hissediyordu. Yer yer göze çarpan kırışıklıklar, göz altlarındaki torbalar, sarkmış cilt... Kimdi bu kadın ve Hulda'nın aynasında ne işi vardı?

O güzel koltukta, annesinin koltuğunda oturmuş, oturma odasının penceresinden dışarı bakıyordu. Muhteşem denebilecek bir manzarası yoktu; şehirdeki bir apartman binasının dördüncü katından ne beklenirse o kadardı.

Aslında her zaman böyle olmamıştı. Arada bir eski günlere, Álftanes'te deniz kıyısındaki evlerinde yaşadığı aile hayatına özlem duyma, o günleri hatırlama izni veriyordu kendine. Kuş sesleri orada çok daha yüksek ve ısrarcıydı; doğaya yakın olmak için bahçeye adım atmak yeterliydi. Tabii denize yakın olduğu için rüzgâr da alıyordu ama soğuk da olsa temiz okyanus havası Hulda için adeta can simidiydi. Evlerinin aşağısındaki kıyıda durup gözlerini kapatır, zihnini doğanın sesleriyle –dalga sesleri, martıların çığlığı– doldurarak sadece nefes alıp vermeye odaklanırdı.

Yıllar ne de çabuk geçmişti. Anne olmasının, evlenmesinin üzerinden fazla zaman geçmemişti sanki. Ama yılları saydığında aslında neredeyse bir ömür geçtiğini fark ediyordu. Zaman bir körük gibiydi; kısa bir süre sıkışıyor, hemen ardından sonsuz biçimde uzuyordu.

Yeteneklerinin takdir edilmediğine içerlemesine, kafasını sık sık çarptığı cam tavana rağmen işini özleyeceğini de biliyordu.

Aslında ufukta potansiyel bir ışık görünse de yalnız kalmaktan korkuyordu. Yürüyüş kulübündeki adamla arkadaşlığının nereye gittiğini hâlâ bilmiyordu ama olasılıklar hem kışkırtıcı hem de tedirgin ediciydi. Dul kaldığından beri yalnızdı ve başlarda adamı kendisine yaklaşmaya teşvik edecek herhangi bir girişimde bulunmamıştı. İlişkinin dezavantajlarını düşünüp yaşını kafaya takmıştı, ki aslında hiç huyu değildi. Genelde yaşını unutur, kendini ruhu genç biri olarak görürdü. Ama bu defa rakamlar –altmış dört!– yoluna çıkmıştı. Bu yaşta yeni bir ilişkiye başlamanın iyi bir fikir olup olmadığını kendine sorup duruyordu ama aslında risk almaktan kaçındığının da farkındaydı. Korkuyordu, hepsi bu.

UÇAN KİTAP ÖRNEKTİR

Ne olursa olsun, Hulda her şeyi ağırdan almakta kararlıydı. Aceleye getirmeye gerek yoktu. Ondan hoşlanıyordu ve son yıllarını da onunla geçirebilirdi. Buna aşk denemezdi –zaten aşkın nasıl bir his olduğunu unutmuştu– ama aşk onun için bir gereklilik de değildi. İkisi de doğayı tutkuyla seviyordu ki bunu da hafife almıyor ve onunla arkadaşlık etmekten hoşlanıyordu. Ama o ilk randevudan sonra onu tekrar görmeyi kabul etmesinin başka bir sebebi daha vardı. Doğrusu, yaklaşan emekliliği belirleyici olmuştu bu konuda; yalnız yaşlanma ihtimaliyle henüz yüzleşemezdi.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

4

Talep yeterince basit görünse de e-posta Hulda'yı rahatsız etmişti. Amiri işleri konuşmak için o sabah dokuzda onunla görüşmek istiyordu. E-postanın bir önceki akşam geç saatte gönderilmiş olması başlı başına tuhaf bir durumken güne "işleri *onunla* konuşarak" başlamak istemesi de inanılmazdı. Hulda onun gayriresmi sabah toplantıları düzenlemesine alışkındı ama kendisi bu toplantılara hiç davet edilmezdi. Zaten iş konuşmak yerine erkek muhabbeti yaptıkları toplantılardı bunlar ve Hulda kesinlikle o grubun bir parçası değildi. Sorumluluk almayı gerektiren bir pozisyonda geçirdiği onca yıla rağmen, hâlâ üstlerinin, hatta astlarının tam güvenini kazanamadığı hissine kapılıyordu. Terfi konusunda yönetim onu tümüyle görmezden gelememişti ama sonunda bir duvara toslamıştı. Başvurduğu pozisyonlara kendisinden daha genç erkek meslektaşları kabul ediliyordu ve sonunda o da kaçınılmaz olanı kabul etmişti. Daha üst pozisyonlara başvurmak yerine, dedektif olarak işini elinden geldiğince iyi yapmaya karar vermişti.

DOĞAN KİTAP ÖRNEKTİR

Dolayısıyla koridordan Magnús'un ofisine giderken biraz endişeliydi. Magnús kapıyı tıklatmasına her zamanki gibi nazikçe cevap verse de Hulda bu içtenliğin yüzeysel olduğunun farkındaydı.

"Otur Hulda" dedi Magnús. Hulda, Magnús'un sesindeki bilinçli ya da bilinçsiz küçümseyici tonu fark ederek sinirlendi.

"Çok işim var" dedi. "Önemli mi?"

"Otur" diye tekrarladı Magnús. "Durumun hakkında biraz konuşalım." Magnús kırklı yaşlarının başındaydı ve kariyerinde hızla yükselmişti. Uzun boylu ve sağlıklıydı ama yaşına göre saçları epey seyrelmişti.

Hulda otururken kalbinin sıkıştığını hissetti. Durumu hakkında mı?

Magnús gülümseyerek "Fazla vaktin kalmadı" diye söze başladı. Hulda bir şey söylemeyince boğazını temizledi ve daha da beceriksizce "Yani, bu bizimle son yılın, değil mi?" diye tekrarladı.

"Evet, öyle" dedi Hulda tereddütle. "Yıl sonunda emekli olacağım."

"Kesinlikle. Şöyle ki..." Magnús sözlerini özenle seçiyormuş gibi duraksadı. "Önümüzdeki ay genç bir adam bize katılacak. Gerçekten çok başarılı biri."

Hulda bu konuşmanın nereye gittiğini hâlâ anlamamıştı.

"Görevi senden devralacak" diye devam etti Magnús. "Onu bulduğumuz için çok şanslıyız. Yurtdışına ya da özel sektöre gidebilirdi."

Hulda karnına yumruk yemiş gibi hissetti. "Ne? Benden devralmak mı? Ne... Ne demek istiyorsun?"

"İşini ve ofisini devralacak."

Hulda söyleyecek bir şey bulamıyordu. Düşünceler kafasının içinde dönmeye başladı. "Ne zaman?" diye sordu kısık sesle, sesini yeniden bulurken.

"İki hafta içinde."

"Ama... Ama bana ne olacak?" Bu haber onu afallatmıştı.

"Hemen gidebilirsin. Zaten fazla zamanın kalmadı. Ayrılış tarihini birkaç ay öne çekebiliriz."

"Ayrılmak mı? Hemen mi?"

"Evet. Tam maaşını alacaksın tabii ki. İşten çıkartılmıyorsun Hulda, sadece birkaç ay izin kullanacaksın, sonra emekli olacaksın. Alacağın miktarı etkilemeyecek. Bu kadar şaşırmana gerek yok. İyi bir anlaşma. Ücretini kesmeye çalışmıyorum."

"İyi bir anlaşma mı?"

"Elbette. Hobilerine daha fazla zaman ayırabileceksin. Şeye daha fazla zaman..." Yüz ifadesinden Hulda'nın boş zamanlarında neler yaptığına dair hiçbir fikri olmadığı belliydi. "Artık zamanını..." Cümlesini yine yarıda kesti: Hulda'nın bir ailesi olmadığını biliyordu muhtemelen.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

“Bu çok nazik bir teklif ama erken emekli olmak istemiyorum” dedi Hulda yüz ifadesini kontrol etmeye çalışarak. “Yine de teşekkürler.”

“Aslında bu bir teklif değil. Ben kararımı çoktan verdim.” Magnús’un sesi şimdi daha sertti.

“Senin kararın mı? Benim söz hakkım yok mu?”

“Üzgünüm, Hulda. Ofisine ihtiyacımız var.”

Ve etrafını daha genç bir ekiple sarmaya, diye düşündü Hulda.

“Böyle mi teşekkür ediyorsun?” Sesinin titrediğini duyabiliyordu.

“Kötü bir şey söylemişim gibi düşünme. Bunun yeteneğinle alakası yok. Hadi ama Hulda. En iyi memurlarımızdan biri olduğunu biliyorsun; bunu ikimiz de biliyoruz.”

“İyi ama dosyalarım ne olacak?”

“Çoğunu zaten ekibin diğer üyelerine tahsis ettim. Ayrılmadan önce yeni memura bilgi verebilirsin. Şu an ilgilendiğin en büyük olay pedofile çarpıp kaçma olayı. O konuda bir gelişme var mı?”

DOĞAN KİTAP ÖRNEKTİR

Hulda bir an düşündü. Mesleğinin zirvesinde emekli olmak egosunu tatmin edebilirdi: kapanmış bir dava, hazır bir itiraf. Bir kadın çılgınlık anında başka çocukların da tacizcinin pençesine düşmesini önlemek için kendi kanununu uygulamak istemişti. Belki saldırmakta haklıydı ve adil bir intikam almıştı...

Hulda bir süre duraksadıktan sonra, “Pek çözüleceğe benzemiyor. Bana sorarsan büyük ihtimalle kazaydı. Davayı şimdilik rafa kaldırmanı ve sürücünün zamanı geldiğinde ortaya çıkmasını beklemeni tavsiye ederim” dedi.

“Hmm, doğru. Peki, tamam. Bu yıl içinde resmi olarak emekli olduğunda seni uğurlamak için küçük bir parti düzenleyeceğiz. Ama istersen bugün masanı boşaltabilirsin.”

“Bugün gitmemi mi istiyorsun?”

“Elbette, sen de istersen. Birkaç hafta daha kalabilirsin tabii.”

“Evet, lütfen” dedi Hulda ve “lütfen” dediğine anında pişman oldu. “Yeni memur işe başladığında ayrılacağım ama o zamana kadar davalarım üzerinde çalışmaya devam edeceğim.”

“Dediğim gibi hepsini başka memurlara tahsis ettim. Ama tabii çözülmemiş davalardan birine bakabilirsin. İlgini çeken herhangi bir şey. Buna ne dersin?”

Hulda yerinden fırlayıp dönmemek üzere çekip gitmek istedi ama ona bu zevki tattırmayacaktı.

“Peki, öyle yaparım. İstediğim herhangi bir dava olabilir mi?”

“Evet, kesinlikle. Ne istersen. Seni meşgul edecek herhangi bir şey olabilir.”

Hulda, Magnús’un onu ofisinden çıkarmak istediği izlenimine kapıldı; ilgilenmesi gereken daha acil işleri vardı.

“Harika. O zaman kendimi meşgul etmeye çalışacağım” dedi alaycı bir tavırla ve ayağa kalkıp veda ya da teşekkür etmeden çıktı.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Ragnar Jónasson'un romanları 30'dan fazla dile çevrildi. 4,5 milyon okura ulaştı.

"Ustalıkla kurgulanmış, sonuyla okuru sarsan *Karanlık*, merak uyandıran bir dedektifin başkahramanı olduğu üçlemenin ilk kitabı."
The Guardian

Genç bir Rus kadının cesedi İzlanda sahiline vurur. Üstünkörü bir soruşturmanın ardından bunun bir intihar vakası olduğuna hükmedilir ve dava dosyası kapatılır. Olaydan bir yıl sonra Reykjavík polisinden Hulda Hermannsdóttir erken emekliliğe zorlanır. Hulda hazırlıksız yakalanmıştır, yalnızlıktan ve karanlık geçmişinin anılarıyla baş başa kalmaktan korkar. Teselli niyetine, işten ayrılmadan kendi seçeceği bir eski vakayı çözmesine izin verilir, iki haftası vardır. Hulda, sığınma umuduyla gelen ama hayatı ülkenin soğuk sahillerinde son bulan Rus kızın davasını seçer. Kısa bir süre sonra Hulda, bir başka Rus kızın aynı tarihlerde kayıplara karıştığını öğrenir ve kimsenin ona hikâyenin tamamını anlatmadığını anlar. Hulda katili bulacaktır, kendi hayatını tehlikeye atmak pahasına bile olsa...

© Baldur Kristjansson 2021

Ragnar Jónasson, çoksatan "Karanlık İzlanda" ile Hulda serisi olarak da bilinen "Gizli İzlanda" serilerinin yazarıdır. Yazar 17 yaşından itibaren on dört Agatha Christie romanını İzlanda diline çevirmiştir. Reykjavík'te yaşayan Jónasson, yazarlığın yanında şirket avukatlığı yapıyor ve Reykjavík Üniversitesi'nde telif hakları hukuku dersi veriyor. Türkçede *Kar Körlüğü* adlı kitabı yayımlanmıştır.

Çeviren: Solina Silahlı

QR kodu okutunuz
Dijital fiyat etiketi
ISBN 978-625-6666-41-2
Sertifika no: 44919
9 786256 666412
Doğan Kitap